

14 Σεπτεμβρίου, 1995

[ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΜΗΣ
ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΛΤΔ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ, ΔΙ' ΑΔΕΙΑ ΚΑ-
ΤΑΧΩΡΗΣΗΣ ΑΙΤΗΣΗΣ ΔΙ' ΕΚΔΟΣΗ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ
CERTIORARI ΚΑΙ PROHIBITION,

ΚΑΙ

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ ΣΤΗ ΙΔΙΩΤΙ-
ΚΗ ΠΟΙΝΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ 31648/88 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑΣ
10/10/1989 ΚΑΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΟΙΝΙΚΗ
ΥΠΟΘΕΣΗ 28483/94 ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ.

(Αίτηση Αρ. 156/95).

5 *Προνομιακά εντάλματα — Certiorari — Αίτημα ακύρωσης διατάγμα-
τος για μη εκφώνηση του σύμφωνα με το άρθρο 112(1) του περί
Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 — Διάταγμα κατεδάφισης σε
σχέση με προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας — Χρόνος υπο-
βολής αιτήματος για άδεια καταχώρησης αίτησης certiorari.*

10 *Διάταγμα κατεδάφισης — Εκφώνησή του από το Δικαστήριο σύμφω-
να με το άρθρο 112(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ.
155 — Πρακτικό του Δικαστηρίου αναφερόμενο στην εκφώνηση —
Στοιχειοθέτηση εκ πρώτης όψεως υπόθεσης.*

15 *Η κατηγορούμενη εταιρεία και ο διευθυντής της, στις 10.10.1989
καταδικάστηκαν από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας σε πρό-
στιμο και έξοδα αφού παραδέχθηκαν ενοχή σε κατηγορίες για πα-
ράβαση των διατάξεων του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών
Νόμου Κεφ. 96 σχετικά με χρήση αποθήκης που ενοικίαζαν, χωρίς
να εκδοθεί πιστοποιητικό τελικής εγκρίσεως. Το Δικαστήριο, διά-
ταξε επίσης κατεδάφιση της αποθήκης μέσα σε δύο μήνες από της
απόφασης, εκτός εάν εξασφαλιζέτο άδεια.*

20 *Με αίτησή τους που καταχωρήθηκε το Φθινόπωρο του 1994, οι
κατηγορούμενοι ζήτησαν από το Ανώτατο Δικαστήριο, άδεια να
καταχωρήσουν αίτηση certiorari για ακύρωση της απόφασης και*

prohibition για διακοπή εκκρεμούσας ποινικής υπόθεσης εναντίον τους για απείθεια στο εκδοθέν διάταγμα.

Πρόβαλαν τρεις λόγους για τους οποίους θα έπρεπε να τους δοθεί άδεια να καταχωρήσουν αίτηση για έκδοση των προνομιακών ενταλμάτων που ζητούσαν: πρώτον, δεν εκφωνήθηκε το διάταγμα κατεδάφισης ούτε τους εξηγήθηκε, δεύτερον ο ιδιοκτήτης της οικοδομής δεν ήταν διάδικος στην ποινική υπόθεση εναντίον τους και ως εκ τούτου παραβιάστηκε το δικαίωμα ιδιοκτησίας του και τρίτο το δικαστικό διάταγμα για κατεδάφιση ήταν σε αντίθεση προς τις πρόνοιες του άρθρου 3(1)(β) του περί Ρυθμίσεως Οδών και Οικοδομών Νόμου Κεφ. 96, σύμφωνα με τις οποίες η κατεδάφιση διενεργείται μόνο κατόπιν άδειας από την Αρμόδια Αρχή.

Αποφασίστηκε, ότι:

- (1) Η μη συμμόρφωση προς ό,τι επιτακτικά διαλαμβάνει το άρθρο 112(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, δημιουργεί ζήτημα που θα μπορούσε να εμπόσει στο πεδίο που καλύπτει το ένταλμα certiorari. 20
- (2) Εφόσον υπήρχε ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου κατά την εκδίκαση της αιτήσεως των αιτητών, πρακτικό του Δικαστηρίου στο οποίο αναφέρετο ότι το διάταγμα είχε εκφωνηθεί, το επίσημο κείμενο που καταρτίστηκε ταυτοχρόνως με το συμβάν, κατέστησε τον αντίθετο ισχυρισμό απρόσφορο προκειμένου να καταδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση ώστε να δικαιολογηίτο η έκδοση της ζητηθείσας άδειας. 25
- (3) Οι υπόλοιποι δύο λόγοι ευρίσκοντο εκτός των ορίων ελέγχου με ένταλμα certiorari, διότι στρέφονταν εναντίον της νομικής και συνταγματικής ορθότητας της απόφασης κατεδάφισης και όχι της νομιμότητας της διαδικασίας που απέληξε στην έκδοση του διατάγματος, ενώ έκδηλο νομικό λάθος στο πρακτικό δεν υπήρχε. 30
- (4) Το αίτημα για έκδοση εντάλματος prohibition για διακοπή της δίωξης για παρακοή δικαστικού διατάγματος, θα έπρεπε να ακολουθήσει την έκβαση εκείνου για έκδοση εντάλματος certiorari. 35
- (5) Η μεγάλη καθυστέρηση στην υποβολή της αίτησης συνιστά αφ' εαυτής λόγον απόρριψής της. 40

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

In Re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250,

5 *Ανθίμου (1991) 1 Α.Α.Δ. 41,*

In Re Manolis Christofi (1985) 1 C.L.R. 692,

Τρύφωνος (1991) 1 Α.Α.Δ. 455.

10

Αίτηση.

Αίτηση με την οποία οι αιτητές ζητούν να τους χορηγηθεί άδεια να καταχωρήσουν αίτηση για την έκδοση ενταλμάτων certiorari και prohibition.

15

Χ. Λοϊζου, για τους Αιτητές.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Τα όσα επικαλούνται οι αιτητές ως έρεισμα των λόγων που προβάλλουν προκειμένου να τους χορηγηθεί άδεια να καταχωρήσουν αίτηση για την έκδοση ενταλμάτων certiorari και prohibition, συνοψίζονται στα εξής.

20

Κατά το 1987 η αιτήτρια 1, η οποία είναι εταιρεία περιορισμένης ευθύνης, ενοικίασε μία παλαιά αποθήκη και ανέλαβε κατοχή. Ο αιτητής 1 ενεργούσε τότε όπως και ακολούθως ως διευθύνων σύμβουλος της. Επειδή αναφορικά με την οικοδομή δεν είχε εκδοθεί πιστοποιητικό τελικής έγκρισης, ο Δήμος Λευκωσίας ως αρμόδια Αρχή καταχώρησε εναντίον τους την ποινική υπόθεση αρ. 31648/88, Ε.Δ. Λευκωσίας με την οποία τους προσήφθησαν κατηγορίες για σχετικά αδικήματα, κατά παράβαση των διατάξεων του περί Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96. Παραδέχθηκαν ενοχή σε μια από τις κατηγορίες ενώ οι άλλες αποσύρθηκαν.

Την 10 Οκτωβρίου 1989, όταν επιβλήθηκε ποινή, ο αιτητής 2 ήταν παρών. Τόσο αυτός όσο και η αιτήτρια 1 αντιπροσωπεύονταν υπό συνηγόρου. Η κατάληξη, όπως προκύπτει από το πρακτικό του Επαρχιακού Δικαστηρίου συνίστατο στα εξής:

30

35

40

“Έκαστος κατηγορούμενος να πληρώσει στην πρώτη κατηγορία £8 πρόστιμο και από £24 έξοδα της κατηγορούσας αρχής. Διατάσσεται κατεδάφιση της οικοδομής μέσα σε δύο μήνες από σήμερα, εκτός αν εξασφαλιστεί άδεια. Αθώνονται και απαλλάσσονται στις κατηγορίες 2, 3 και 4.”

Αναφορικά όμως με την εν λόγω έκβαση οι αιτητές εισάγουν μια σημαντική διάσταση. Διατείνονται ότι το διάταγμα για κατεδάφιση δεν εκφωνήθηκε ή εξηγήθηκε από το δικαστήριο και ότι ως εκ τούτου δεν έλαβαν γνώση της ύπαρξής του. Αυτός ο ισχυρισμός περιέχεται σε ένορκη δήλωση του αιτητή 2, ημερομηνίας 12 Σεπτεμβρίου 1995, η οποία συνοδεύει την αίτηση. Προς επίρρωση αυτού του ισχυρισμού γίνεται επίκληση σε επιστολή, ημερομηνίας 17 Οκτωβρίου 1995, την οποία τους απέστειλε ο συνήγορός τους. Στην επιστολή μνημονεύεται η επιβολή των χρηματικών κυρώσεων και εξηγείται ο τρόπος και χρόνος πληρωμής αλλά δεν γίνεται μνεία του διατάγματος κατεδάφισης. Επίσης διατυπώνεται παράκληση του συνηγόρου για καταβολή των δικών του εξόδων. Τέλος, με υστερόγραφο οι αιτητές πληροφορούνταν ότι “Δια τοιαύτας υποθέσεις δεν εκδίδεται αντίγραφο αποφάσεως.”

Είναι περαιτέρω η θέση των αιτητών ότι το διάταγμα κατεδάφισης δεν τους επιδόθηκε, έτσι ώστε τουλάχιστο με αυτό τον τρόπο να πληροφορηθούν για την ύπαρξή του.

Πέρασαν χρόνια. Το Φθινόπωρο του 1994, η Αρμόδια Αρχή προσήψε εναντίον των αιτητών κατηγορία για “απειθεία σε διάταγμα δεόντως εκδοθέν υπό Δικαστηρίου, κατά παράβαση των άρθρων 137, 20 και 29 του Ποινικού Κώδικα Κεφ. 154, όπως αυτό μεταγενέστερα τροποποιήθηκε.” Αυτό έγινε με την ποινική υπόθεση αρ. 28483/94, Ε.Δ. Λευκωσίας. Στο κατηγορητήριο ως λεπτομέρειες αδικήματος εκτίθενται τα ακόλουθα:

“Οι κατηγορούμενοι μεταξύ 11/12/89 - 19/10/94 στην Λευκωσία απείθησαν κατά διατάγματος δεόντως εκδοθέντος υπό του Δικαστηρίου την 10/10/89 εις την Ιδιωτική Ποινική Υπόθεση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας υπ’ αρ. 31648/88, ήτοι δεν κατεδάφισαν μέρος της οικοδομής που κείται στο τεμ. 734, Φ/Σχ. XXI/47. 2.Ι, Μπλόκ “Ν” στην Ενορία Καίμακλί, άνκαι παρήλθε η υπό του Δικαστηρίου ταχθείσα προθεσμία των δύο μηνών.”

Η πρώτη εμφάνιση από τους αιτητές ως κατηγορουμένους στην εν λόγω υπόθεση ήταν στις 25 Νοεμβρίου 1994.

Η εν λόγω υπόθεση αρ. 28483/94, Ε.Δ. Λευκωσίας, εκκρεμεί. Βρίσκεται ορισμένη σήμερα για συνέχιση της ακρόασης. Και αποτελεί την αιτία για την καταχώρηση της παρούσας αίτησης προχθές το μεσημέρι. Η ακρόαση διεξήχθη χθές. Κατά την αγόρευση του ενώπιόν μου, ο συνήγορος των αιτητών απέδωσε την

καθυστέρηση των αιτητών να αποταθούν σε αυτό το Δικαστήριο, σε διαβεβαίωση της Αρμόδιας Αρχής ότι εφόσον ο ιδιοκτήτης κατεδάφιζε την οικοδομή, δεν θα προωθειτο εναντίον τους η κατηγορία για απειθεία. Διευκρίνισε συναφώς ότι, καθώς

5 γνωρίζαν οι αιτητές, διάταγμα κατεδάφισης της οικοδομής είχε εκδοθεί και εναντίον του ιδιοκτήτη σε χωριστή υπόθεση παρόμοια με εκείνη στην οποία ήταν οι ίδιοι κατηγορούμενοι και μάλιστα κατά τον ίδιο χρόνο.

10 Τελικός στόχος των αιτητών είναι η ακύρωση με ένταλμα certiorari του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας ημερομηνίας 10 Οκτωβρίου 1989, στην ποινική υπόθεση αρ. 31648/88, για κατεδάφιση της οικοδομής στην οποία αναφερόταν η υπόθεση και όπως με ένταλμα prohibition απαγορευθεί

15 η συνέχιση της εκδίκασης της ποινικής υπόθεσης αρ. 28483/94, στην οποία οι αιτητές κατηγορούνται για απειθεία.

Οι λόγοι τους οποίους προβάλλουν για χορήγηση άδειας να προχωρήσουν είναι βασικά τρεις. Και σχετίζονται με ό,τι θεωρούν πως θα μπορούσε να προσφέρει η έκδοση εντάλματος certiorari για εξουδετέρωση του διατάγματος κατεδάφισης. Το

20 ένταλμα για prohibition επιδιώκεται εν προκειμένω μόνο σε συνάρτηση με το ανωτέρω ενδεχόμενο. Επομένως, η έκβαση στο δεύτερο ακολουθεί την έκβαση στο πρώτο. Ο πρώτος λόγος που προβάλλεται έχει ως έρεισμα τον ισχυρισμό ότι το διάταγμα του

25 Επαρχιακού Δικαστηρίου για κατεδάφιση δεν εκφωνήθηκε, ούτε τουλάχιστο τους εξηγήθηκε όπως ορίζει το άρθρο 112(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. Ο δεύτερος λόγος - ο συνήγορος τον χαρακτήρισε ως τον βασικότερο και σε αυτόν έριξε το κύριο βάρος της αγόρευσής του - είναι ότι ο ιδιοκτήτης της

30 οικοδομής στην οποία αναφερόταν το διάταγμα κατεδάφισης δεν ήταν διάδικος στην ποινική υπόθεση στην οποία εκδόθηκε το διάταγμα και ότι ως εκ τούτου με το διάταγμα παραβιάζοταν το δικαίωμα ιδιοκτησίας που του διασφαλίζει το Άρθρο 23 του Συντάγματος. Σύμφωνα με τους αιτητές, συμμόρφωση με το διάταγμα θα αποτελούσε παράνομη επέμβαση σε περιουσία άλλου προσώπου. Ο τρίτος λόγος εμφανίζει το δικαστικό διάταγμα για

35 κατεδάφιση να βρίσκεται από τη φύση του σε αντίθεση με τις πρόνοιες του άρθρου 3(1)(β) του περί Οδών και Οικοδομών Νόμου, Κεφ. 96, σύμφωνα με τις οποίες η κατεδάφιση διενεργείται μόνο κατόπιν άδειας της Αρμόδιας Αρχής. Πέρα από αυτές τις εξειδικεύσεις αναφέρεται και γενικά ότι το διάταγμα κατεδάφισης εξεδόθη "καθ' υπέρβαση εξουσίας και σε αντίθεση με τους σχετικούς νόμους και τους κανονισμούς ορθής και δικαίας δικαιοσύνης"

40

και ότι “υπάρχει φανερό λάθος στην ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών νόμων και θεσμών που φαίνεται εκ πρώτης όψεως στους σχετικούς φακέλους και πρακτικά του δικαστηρίου”.

Ως προς τον πρώτο λόγο, μου φαίνεται πως η μή συμμόρφωση με ό,τι επιτακτικά διαλαμβάνεται στο άρθρο 112(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, δημιουργεί ζήτημα που θα μπορούσε να εμπίπτει στο πεδίο το οποίο καλύπτει το ένταλμα certiorari. Εγείρεται όμως προκαταρκτικά το κατά πόσο πράγματι, στην προκειμένη περίπτωση, το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν συμμορφώθηκε με την εν λόγω πρόνοια. Άδεια για την καταχώρηση αίτησης προς έκδοση εντάλματος certiorari όπως και εντάλματος prohibition χορηγείται μόνο εφόσον αποκαλύπτεται εκ πρώτης όψεως υπόθεση με την έννοια της συζητήσιμης υπόθεσης χωρίς αναφορά προς οτιδήποτε θα μπορούσε να αντιταχθεί σε μεταγενέστερο στάδιο: βλ. *In Re Kakos* (1985) 1 C.L.R. 250 και *Ανθίμου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 41. Στην υπό εξέταση υπόθεση το υλικό δεν περιορίζεται όμως σε μόνο τον ισχυρισμό του αιτητή 2, που περιέχεται στην ένορκη δήλωση του ότι το Επαρχιακό Δικαστήριο δεν εκφώνησε και δεν εξήγησε το διάταγμα κατεδάφισης και την αναφερθείσα επιστολή του συνηγόρου των αιτητών την οποία περιλαμβάνω εδώ για σκοπούς πληρότητας παρόλον που δεν θεωρώ ότι προωθεί ουσιαστικά τον εν λόγω ισχυρισμό. Υπάρχει ενώπιόν μου και το πρακτικό του Επαρχιακού Δικαστηρίου το περιεχόμενο του οποίου αντιμάχεται τον ισχυρισμό του αιτητή αρ. 2. Θεωρώ ότι το επίσημο κείμενο, το σύγχρονο με το συμβάν το οποίο καταγράφεται, καθιστά τον αντίθετο περί του συμβάντος ισχυρισμό που προβάλλεται από άμεσα και καίρια ενδιαφερόμενο πρόσωπο όπως είναι ο αιτητής 2, πολλά χρόνια μετά το συμβάν και μάλιστα υπό συνθήκες πίεσης στην οποία βρίσκονται τώρα οι αιτητές, απρόσφορο προκειμένου να καταδείξει εκ πρώτης όψεως υπόθεση με την έννοια που προανέφερα. Οι υπόλοιποι δύο λόγοι που προβλήθηκαν εκβαίνουν τα όρια που καλύπτει ο έλεγχος με ένταλμα certiorari και τούτο διότι στρέφονται εναντίον της ορθότητας - νομικής και συνταγματικής - της απόφασης για την έκδοση του διατάγματος κατεδάφισης και όχι της νομιμότητας της διαδικασίας, η οποία απέληξε στην έκδοση του διατάγματος, ενώ έκδηλο νομικό λάθος στο πρακτικό δεν υπάρχει. Επιπλέον, θα έλεγα σε σχέση με τον τρίτο λόγο, ότι κατά την άποψή μου με αυτόν προωθείται νομική θέση η οποία στερείται σοβαρότητας. Με τα άλλα τα γενικά δεν θεωρώ ότι χρειάζεται να ασχοληθώ.

Εξήγησα, με αναφορά προς τους λόγους που προβλήθηκαν, γιατί η παρούσα αίτηση δεν μπορεί να επιτύχει. Προσθέτω ότι η

αίτηση δεν θα μπορούσε να επιτύχει και για ακόμα ένα λόγο που είναι ότι υπήρξε από τους αιτητές υπέρμετρη και αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Τόση είναι η σημασία που αποδίδεται στην όσο το ταχύτερο αναζήτηση θεραπείας με τα ένδικα μέσα που τώρα επιδιώκουν οι αιτητές, που στην Αγγλία από καιρό εισήχθη με τους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας χρονικός περιορισμός: ήταν αρχικά έξι μήνες και έπειτα μειώθηκε σε τρεις. Το έν λόγω όριο αποτελεί βέβαια εκεί το ανώτατο επιτρεπτό. Αίτηση μπορεί να απορριφθεί λόγω αδικαιολόγητης καθυστέρησης ακόμα και αν καταχωρηθεί εντός της επιτρεπόμενης προθεσμίας. Στην Κύπρο δεν έχει τεθεί με τους Θεσμούς χρονικός περιορισμός αλλά η γενική αρχή την οποία ανέφερα ισχύει κατά τον ίδιο τρόπο. Υπάρχει επί τούτου μεγάλος αριθμός αποφάσεων: βλ. ενδεικτικά τις υποθέσεις *In re Manolis Christophi* (1985)1 C.L.R. 692, και *Τρύφωνος* (1991)1 Α.Α.Δ. 455. Στην παρούσα περίπτωση, ακόμα και αν γινόταν για σκοπούς συζήτησης δεκτό ότι οι αιτητές κατά πρώτο έλαβαν γνώση του διατάγματος κατεδάφισης τον Νοέμβριο του 1994 που ήχθη η υπόθεση για απείθεια ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου, παρήλθαν περίπου δέκα μήνες μέχρι που τώρα αποφάσισαν να αποταθούν στο Ανώτατο Δικαστήριο. Και το έπραξαν μόνο δύο μέρες πριν από την ημερομηνία που ορίστηκε για συνέχιση η ακρόαση της εκκρεμούσας υπόθεσης στο Επαρχιακό Δικαστήριο. Η εξήγηση την οποία πρόσφερε ο συνήγορος των αιτητών κατά την αγόρευσή του, αναφέρεται σε κατάσταση πραγμάτων, ήτοι, σε ισχυριζόμενες διαβεβαιώσεις που παρέμειναν χωρίς εμπέδωση. Ανεξάρτητα όμως από αυτό, η δοθείσα εξήγηση, ακόμα και αν ληφθεί υπόψη, δεν δικαιολογεί κατά την άποψή μου την τόσο μεγάλη σημειωθείσα καθυστέρηση.

30 Η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.